

Tres recomanacions culturals per al cap de setmana

La música de Nancy Sinatra és una de les nostres recomanacions culturals per al cap de setmana | Viquipèdia

Com cada cap de setmana, des de **Reusdigital.cat** ens hem proposat compartir amb vosaltres els discos, les pel·lícules i els llibres dels quals hem gaudit últimament. Esperem que seguïu les nostres recomanacions i les feu córrer.

Gaudiu del temps lliure!

Marc Busquets recomana "Nadie"

Ha estat una de les sorpreses cinematogràfiques de la temporada. Té força similituds amb la saga de films de John Wick, però a *Nadie* hi trobem un humor més evident en una màxima similar: no podem renunciar a qui som de debò, i no podem domesticar segons quines coses duem a l'interior.

De ritme intens, intensíssim, amb diverses escenes d'acció memorables i un to pulp que l'acosta a la sèrie B i a la petjada de Tarantino, la pel·lícula d'Ilya Naishuller és un simple entreteniment que per sort no es pren seriosament a si mateix i es reivindica com a exercici de creativitat quasi salvatge i que té en el gran Bob Odenkirk un perfecte *nobody* cansat de tot i de tothom, i que en el fons tan sols busca recuperar allò que un dia va ser i que ha deixat de ser per integrar-se a l'avorrit sistema.

Nadie encara es pot veure en algunes sales de cinema del territori.

Marià Arbonès proposa d'escoltar la versió "Let Me Kiss You", interpretada per Nancy Sinatra

L'any 2004 es van publicar, simultàniament, dues versions de la cançó *Let Me Kiss You*, composta per Steven Patrick Morrissey i Alain Whyte. Una versió la interpretava Nancy Sinatra, i l'altra, el mateix Morrissey.

Són dos artistes completament antagònics. Nancy Sinatra va néixer el 1940 i és filla del mític Frank Sinatra. Al llarg de la seva vida va carregar un cognom que la va portar a ficar-se en el món de la música. Va tenir molt d'èxit gràcies al tema *These Boots Are Made For Walkin'*, del 1966. En canvi, Morrissey va néixer el 1959 i, des de la seva aparició a The Smiths a la dècada dels anys vuitanta, no va parar de rebre l'estima dels seus fans, entre els quals m'incloc.

Morrissey ha fet públic que sempre ha estat un gran seguidor de la cantant nord-americana, i ella el considera actualment el seu mentor. Es comenta que tots dos es van conèixer durant una estada de Nancy Sinatra a Londres, quan Steven Patrick Morrissey s'hi va presentar amb un grapat de vinils perquè ella els hi signés. Van mantenir el contacte, i quan Morrissey es va instal·lar a Los Angeles, Sinatra va passar a ser una de les poques persones a tenir accés regular a la seva intimitat. "M'escrui correus electrònics encapçalats amb noms de les meves cançons", va revelar ella en una entrevista sobre Morrissey publicada a *The New York Times*.

"Tinc una cançó per a tu", li va dir Morrissey en un d'aquests correus. "Si la graves i l'editem, estaràs en els rànquings per primera vegada des del 1972", va insistir l'anglès. "Ja era hora", va ser l'única cosa que va respondre Sinatra. Quan Morrissey s'hi refereix en el llibre *Autobiography*, assenyala que la veu de Nancy "té una sensualitat titil·lant única, i amb el poder de Sanctuary [el segell discogràfic], preveig un gran èxit". Poc temps després, però, els rànquings discogràfics van afavorir més la versió de *Let Me Kiss You* de Morrissey, que s'inclou a l'àlbum *You Are the Quarry*. La versió de Sinatra comptava amb els cors de Morrissey i s'inclou en el disc homònim, en el qual també van col·laborar artistes de grups com Calexico, Sonic Youth, U2 o Jarvis Cocker, de Pulp.

Alba Cartanyà recomana "Escola d'aprenents", de Marina Garcés

Com volem ser educats? Aquesta és la pregunta que es fa la filòsofa Marina Garcés al seu últim llibre, "Escola d'aprenents" (Galàxia Gutenberg, 2020), i que també s'hauria de fer tota la societat.

Garcés reflexiona sobre el món en què vivim a partir de l'educació. Planteja com haurien de ser els espais d'aprenentatge, i posa èmfasi en l'alumne com a subjecte actiu d'aquest procés vital i transversal. També analitza totes les dinàmiques generades pel tipus d'educació actual i com, per a ella, hauria de configurar-se més aviat com una escola d'aprenents (donant importància tant al que ensenya com al que apren).

"L'educació és la pràctica concreta amb què els humans ens donem el temps els uns als altres a través de les expressions que li hem donat. Fa, d'aquesta ignorància profunda que teníem del món, una perspectiva des d'on aprendre junts a viure".

